Lietas Nr. C29567912
Lietas arhīva Nr. CA-3162-13/9

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2013.gada 11.decembrī

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģija

šādā sastāvā: tiesas sēdes priekšsēdētājs tiesnesis U.Danga,

tiesneši Ž.Žimante un M.Bebriša,

ar tiesas sēdes sekretāri L.Upenieci,

izskatot atklātā tiesas sēdē civillietu /pers. E/ prasībā pret /pers. F/ un VSIA „Latvijas Televīzija" par godu un cieņu aizskarošu ziņu atsaukšanu sakarā ar /pers. E/ iesniegto apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2013.gada 26.marta spriedumu, Civillietu tiesu kolēģija

konstatēja:

Aprakstošā daļa

Prasītājs /pers. G/ 2012.gada 8.februārī cēlis Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā prasību pret /pers. F/ un VSIA „Latvijas Televīzija" par godu un cieņu aizskarošu ziņu atsaukšanu.

Prasības pieteikumā norādīts, ka 2011.gada 13.novembrī Latvijas televīzijas pirmajā kanālā, raidījumā „De Facto" tikusi intervēta /nosaukums/priekšnieka vietniece /pers. F/, kura minētajā intervijā apgalvojuma formā paudusi ziņas, ka „/pers. E/ savu talantu, laiku, tinti izmanto (..) tam, lai apmelotu KNAB, lai nomelnotu tiesībsargājošās iestādes...". Prasītājs uzskata, ka atbildētājas /pers. F/ sniegtās ziņas, ka „.../pers. E/... apmelotuKNAB, lai nomelnotu tiesībsargājošās iestādes", ko tālāk izplatījusi „Latvijas Televīzija", ir nepatiesas, prasītāja godu un cieņu aizskarošas, kas radījušas prasītājam morālu kaitējumu.

Prasītājs norāda, ka atbildētājas /pers. F/ sniegtās ziņas un atbildētāja VSIA „Latvijas Televīzija" darbības šo neslavu ceļošo un goda un cieņu aizskarošo ziņu izplatīšanā radījušas situāciju, ka sabiedrība tiek nepatiesi informēta par to, ka prasītājs apmelo Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroju. Norādīts, ka, sniedzot šo ziņu, atbildētāja /pers. F/ nav minējusi nevienu piemēru, kas norādītu uz to, ka prasītāja paustā informācija būtu apmelojoša. Savukārt televīzijas pārstāvis intervijas laikā, dzirdot šo apmelojošo ziņu, nav noskaidrojis, kura tad ir tā ziņa, kura ir apmelojoša. Turklāt, atbildētāja /pers. F/, tūlīt pēc prasītāja apmelojošas ziņas izteikšanas sabiedrībai, sniegusi nākošo, jau daudz plašāku ziņu par to, ka /pers. E/ nomelnojot tiesībsargājošās iestādes. Tādējādi prasītājs uzskata, ka faktiski sabiedrībai pasniegtas ziņas, kuras nav pamatotas ne ar vienu pierādījumu. Prasītāja ieskatā šāds informācijas pasniegšanas veids pēc savas formas ir personas godu un cieņu aizskarošs un grauj viņa reputāciju.

Pamatojoties uz Civillikuma 2352.^{1} un 1635.pantu, prasītājs lūdz atzīt /pers. F/ sabiedrībai sniegtās ziņas, kas izskanēja 2011.gada 13.novembra Latvijas Televīzijas raidījumā „De Facto", ka „/pers. E/ savu talantu, laiku, tinti izmanto (..) tam, lai apmelotu KNAB, lai nomelnotu tiesībsargājošās iestādes..." par prasītāja godu un cieņu aizskarošām; uzlikt par pienākumu /pers. F/, personiski uzstājoties /nosaukums/ raidījumā „De Facto", atsaukt izpaustās ziņas ar sekojošu tekstu: „Es,/pers.F./, 2011.gada 13.novembrī sabiedrībai sniedzu nepatiesas ziņas, ka „/pers. E/ savu talantu, laiku, tinti izmanto (..) tam, lai apmelotu KNAB, lai nomelnotu tiesībsargājošās iestādes..." un uzlikt par pienākumu /nosaukums/ iekļaut raidījumā „De Facto" /pers. F/ personisku ziņu atsaukumu.

Ar Rīgas pilsētas /pers. E/ priekšpilsētas tiesas 2013.gada 26.marta spriedumu prasība noraidīta.

Pirmās instances tiesa konstatējusi, ka atbilstoši Civillikuma 2352.^{1} pantam attiecībā par godu un cieņu aizskarošu ziņu atsaukšanu nepieciešams konstatēt, ka ziņas aizskar personas godu un cieņu, un ziņu izplatītājs nepierāda, ka tās atbilst patiesībai. Likums goda un cieņas aizskārumu saista ar ziņu izplatīšanu, kas konstatēta likumā paredzētā kārtībā.

Pirmās instances tiesa norādījusi, ka gods ir personības sabiedriskais novērtējums, kura mēraukla ir paša indivīda uzvedība, viņa

attieksme pret sociālajām un garīgajām vērtībām, sabiedrību un līdzcilvēkiem. Cieņa ir personas pašnovērtējums, kurš pamatojas uz tam ieaudzinātajām un piemītošajām īpašībām.

Tāpat pirmās instances tiesa norādījusi, ka gan gods un cieņa, gan vārda brīvība ir konstitucionāli aizsargājamas personas pamattiesības, savukārt Satversmes 100.pants nosaka, ka ikvienam ir tiesības uz vārda brīvību, kas ietver tiesības paust savus uzskatus.

Pirmās instances tiesa atzinusi, ka, izvērtējot prasības pamatojumu, tiesai jāņem vērā, ka ir nepieciešams nošķirt ziņas jeb faktus no viedokļa.

Pirmās instances tiesa konstatējusi, ka ziņai vai faktam ir jāatbilst patiesībai. Fakti ir pakļaujami patiesības pārbaudei, un to pastāvēšana var tikt pierādīta, turpretī viedoklis nav pakļaujams patiesības pārbaudei. Tas atspoguļo personas subjektīvu vērtējumu par kādu personu, tās darbību vai kādu notikumu, tādēļ tas nevar būt ne patiess, ne nepatiess, lai arī cik nepieņemams tas kādam neliktos. Savukārt ziņas ir datu, faktu, skaitļu un informācijas kopums. Tādējādi viedoklis ir noteiktas personas vai personu grupas subjektīvs vērtējums, kas var veidoties kā no patiesiem faktiem, tā kļūdainām ziņām, nepatiesas informācijas vai arī abējādi.

Izvērtējot 2011.gada 13.novembrī televīzijā pārraidītā raidījumā „De Facto" izskanējušās intervijas ierakstu, kas pievienots lietas materiāliem, pirmās instances tiesa, ņemot vērā to, ka televīzijas raidījumā „De Facto" žurnāliste lūgusi /pers. F/ paust viedokli par /pers. E/ un autoru kolektīva grāmatu „Cits ķēķis „Zem likumīga „jumta"", atzinusi, ka nav pamats uzskatīt intervijā pausto informāciju par ziņu izplatīšanu, jo atbildētāja /pers. F/ intervijā ir paudusi savu viedokli.

Pirmās instances tiesa norādījusi, ka ņem vērā arī to, ka viedoklis var aizskart personas godu un cieņu, ja tas ir bijis rupjš vai nesamērīgi aizskarošs, bet konkrētā intervijā paustais /pers. F/ viedoklis par tādu nav atzīstams.

Ņemot vērā minēto, pirmās instances tiesa atzinusi, ka nav pamats uzskatīt, ka 2011.gada 13.novembrī /pers. F/ intervijā /nosaukums/ raidījumā „De Facto" ir izplatījusi nepatiesas ziņas par /pers. E/ un aizskārusi viņa godu un cieņu.

Apelācijas sūdzību par pirmās instances tiesas spriedumu iesniedzis prasītājs, pārsūdzot spriedumu pilnā apmērā.

Apelācijas sūdzībā papildus prasības pieteikumā norādītajiem apstākļiem norādīts, ka tiesa, vērtējot tieši kontekstu un vārdu salikumus, nav ievērojusi pašas tiesas spriedumā teorētiski paustos vērtēšanas pamatus. Norāda, ka, lai varētu izvērtēt atbildētājas /pers. F/ izteikumus, primāri ir vērtējami konkrētie jēdzieni, kuri ir minēti intervijā. Norāda arī, ka pēc tiesas motīvu daļā izdarītajiem secinājumiem var saprast, ka izteikums „...izmanto klaču vākšanai..." ir uztverams kā viedoklis, bet šādam tiesas secinājumam prasītājs nepiekrīt, jo žurnālistes uzdotais jautājums ir par konkrētu grāmatu un tajā atspoguļotiem faktiem. Uzskata, ka, lai grāmatā minētos faktus varētu nosaukt par „klačām", kā to ir izdarījusi atbildētāja, ir jāpierāda, ka grāmatā minētie apstākļi atšķiras no apstākļiem, par kuriem grāmatā raksta autoru kolektīvs. Norāda, ka to var pierādīt minot vienu vai divus piemērus, kuri atšķiras no grāmatā minētajiem apstākļiem. Norādīts, ka tiesa ļoti virspusēji vērtējusi /pers. F/ sniegto atbildi kontekstā ar žurnālistes uzdoto jautājumu, jo žurnālistes jautājums bija „...Vai Jums ir viedoklis par šo grāmatu?...", tādējādi uzdodot jautājumu par grāmatu, taču atbilde bija par vienu no autoriem, un proti, prasītāju. Uzskata, ka minēto būtisko atšķirību ir grūti nepamanīt, taču pirmās instances tiesa to nav ņēmusi vērā, tādējādi ignorējot to, ka atbildētājas mērķis bija nevis paust viedokli par grāmatu, bet pēc iespējas publiski aizskart un apvainot prasītāju.

Apelācijas instances tiesas sēdē prasītāja – apelācijas sūdzības iesniedzēja /pers. E/ pilnvarotais pārstāvis zvērināts advokāts /pers. L/ apelācijas sūdzību un prasību uzturēja uz tajās norādītajiem motīviem un pamatiem.

Atbildētāja/pers. F/ pilnvarotā pārstāve zvērināta advokāte /pers. N/ un atbildētāja VSIA „Latvijas Televīzija" pilnvarotais pārstāvis /pers. O/ apelācijas instances tiesas sēdē prasību un apelācijas sūdzību neatzina.

Civillietu tiesu kolēģija, uzklausījusi lietas dalībnieku tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus, pārbaudījusi lietas materiālus un novērtējusi dokumentālos pierādījumus, atzīst, ka apelācijas sūdzība nav pamatota, kā arī prasība nav pamatota un ir noraidāma.

Motīvu daļa

Kā redzams no prasības pieteikuma, prasītājs cēlis prasību par godu un cieņu aizskarošu ziņu atsaukšanu, lūdzot atsaukt 2011.gada 13.novembrī intervijā /nosaukums/ raidījumā „De Facto" atbildētājas /pers. F/ sniegtās ziņas, ka „/pers. E/ savu talantu, laiku, tinti izmanto (..) tam, lai apmelotu KNAB, lai nomelnotu tiesībsargājošās iestādes...". Prasītājs uzskata, ka tieši ziņa - „.../pers. E/... apmelotuKNAB, lai nomelnotu tiesībsargājošās iestādes", ko tālāk izplatījusi „Latvijas Televīzija", ir nepatiesa, prasītāja godu un cieņu aizskaroša, kas radījusi prasītājam morālu kaitējumu.

Savukārt atbildētāja /pers. F/ uzskata, ka /nosaukums/ raidījumā „De Facto" paudusi viedokli par autoru kolektīva sagatavoto grāmatu „Cits ķēķis" „Zem likumīga jumta"", kas līdz ar to nav pakļaujams patiesības pārbaudei.

Tādējādi Civillietu tiesu kolēģija konstatē, ka lietā pastāv strīds par to, vai atbildētājas /Pers. F/ Latvijas/nosaukums/ raidījumā „De Facto" teiktais ir uzskatāms par ziņu vai viedokli.

Satversmes 95.pants noteic, ka valsts aizsargā cilvēka cieņu un godu, bet 100.pants garantē tiesības uz vārda brīvību, kas ietver tiesības brīvi iegūt, paturēt un izplatīt informāciju, paust savus uzskatus. Tomēr Civillietu tiesu kolēģija norāda, ka vārda brīvība nav

absolūta, un tās ierobežojumi ir noteikti Satversmes 116.pantā, kas paredz, ka Satversmes 100.pantā noteiktās tiesības var ierobežot likumā paredzētajos gadījumos, lai aizsargātu citu cilvēku tiesības, demokrātisko valsts iekārtu, sabiedrības drošību, labklājību un tikumību.

Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 10.pants noteic, ka ikvienam ir tiesības brīvi paust savus uzskatus. Šīs tiesības ietver uzskatu brīvību un tiesības saņemt un izplatīt informāciju un idejas bez iejaukšanās no valsts institūciju puses un neatkarīgi no valstu robežām. Šis pants neierobežo valstu tiesības pieprasīt radioraidījumu, televīzijas raidījumu un kino demonstrēšanas licencēšanu. Tā kā šo brīvību īstenošana ir saistīta ar pienākumiem un atbildību, tā var tikt pakļauta tādām prasībām, nosacījumiem, ierobežojumiem vai sodiem, kas paredzēti likumā un nepieciešami demokrātiskā sabiedrībā, lai aizsargātu valsts drošības, teritoriālās vienotības vai sabiedriskās drošības intereses, nepieļautu nekārtības vai noziegumus, aizsargātu veselību vai tikumību, aizsargātu citu cilvēku cieņu vai tiesības, nepieļautu konfidenciālas informācijas izpaušanu vai lai nodrošinātu tiesas varu un objektivitāti.

Civillietu tiesu kolēģija konstatē, ka šādus ierobežojumus vārda brīvībai ar leģitīmu mērķi konkrētajā gadījumā nosaka Civillikuma normas.

Saskaņā ar Civillikuma 2352.[1]panta pirmo un otro daļu katram ir tiesības prasīt tiesas ceļā atsaukt ziņas, kas aizskar viņa godu un cieņu, ja šādu ziņu izplatītājs nepierāda, ka tās atbilst patiesībai. Ja personas godu un cieņu aizskarošās ziņas izplatītas presē, tad gadījumā, kad tās neatbilst patiesībai, šīs ziņas presē arī jāatsauc. Ja personas godu un cieņu aizskarošās ziņas, kas neatbilst patiesībai, ietvertas dokumentā, šāds dokuments jāapmaina. Citos gadījumos atsaukšanas kārtību nosaka tiesa.

Civilprocesa likuma 5.panta sestā daļa noteic, piemērojot tiesību normas, tiesai ir pienākums ņemt vērā judikatūru. Par judikatūru, kas ņemama vērā piemērojot tiesību normas, ir atzīstams augstāko tiesu nolēmumu kopums, kas ir pieejams sabiedrībai un kas satur abstraktas juridiskas atziņas.

Konkrētajā gadījumā Civillietu tiesu kolēģija ņem vērā Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta 2012.gada 1.februāra spriedumā lietā Nr.SKC-8/2012 norādīto, ka Eiropas Cilvēktiesību tiesa līdzīgās lietās sniegusi ieskatu par vispārīgiem principiem, kuri jāņem vērā, izvērtējot vārda brīvības ierobežojumu nepieciešamību strīdos, kuros saduras tiesības uz vārda brīvību un personas tiesības uz privātās dzīves, goda un cieņas neaizskaramību aizsardzība. Tie ir šādi: (..) 3) levērojot ierobežojuma nepieciešamību, ir jānošķir ziņas un faktus no viedokļiem vai vērtējumiem, kuru patiesīgums nav pierādāms (*sk., piemēram, 1997.gada 1.jūlija spriedumu lietā Oberšliks pret Austriju (2), 2007.gada 12.jūlija spriedumu lietā AS „Diena" un Ozoliņš pret Latviju)*. 4) Vērtējot vārda brīvības ierobežojuma nepieciešamību, ir jāņem vērā apstrīdēto izteikumu saturs, konteksts, kādā tie publicēti, vai tie uzskatāmi par rupju personisku apvainojumu, vai izteikumi asā formā ir līdzeklis, lai pievērstu uzmanību kādam sabiedrības intereses skarošam jautājumam (*sk., piemēram, 2004.gada 27.maija spriedumu lietā Vides aizsardzības klubs pret Latviju*).

Tāpat Civillietu tiesu kolēģija ņem vērā Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1986.gada 8.jūlija spriedumā lietā: *Lingens v.Austria* (46.p.) noteikto, ka fakti ir pieļaujami patiesības pārbaudei un to pastāvēšana var tikt pierādīta. Turpretī viedoklis nav pakļaujams patiesības pārbaudei, jo tas atspoguļo personas subjektīvu vērtējumu par kādu personu, tās darbību vai notikumu. Tādēļ viedoklis nevar būt ne patiess, ne nepatiess, lai arī cik nepieņemams tas kādam liktos.

Tādējādi Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka konkrētajā gadījumā ir izvērtējams vai strīdus izteikums „/pers. E/... apmelotuKNAB, lai nomelnotu tiesībsargājošās iestādes", ir ziņa vai viedoklis.

Civillietu tiesu kolēģija konstatē, ka judikatūrā nav dotas abu iepriekš minēto jēdzienu definīcijas, tāpēc tas, vai izteikums ir ziņa vai viedoklis, ir jāizvērtē katrā konkrētā gadījumā atsevišķi, ievērojot arī Eiropas Cilvēktiesību tiesas norādītos vērtēšanas kritērijus. Līdz ar to Civillietu tiesu kolēģija vadās no sekojošiem aspektiem:

1) par būtiskāko atzīstama nevis konkrētā izteikuma gramatiskā interpretācija vai tas, ka izteikums pausts apgalvojuma vai pieņēmuma formā, bet publikācijas vai izteikuma konteksts;

2) būtiska nozīme piešķirama tam, kā šādu rakstu vai izteikumu uztvertu neitrāls lasītājs;

3) svarīga ir arī paša izteikuma autora piešķirtā nozīme attiecīgajiem izteikumiem.

Civillietu tiesu kolēģija konstatē, ka /nosaukums/ raidījumā „De Facto" žurnāliste lūgusi atbildētājai /pers. F/ paust viedokli par /pers. E/ un autoru kolektīva grāmatu „Cits ķēķis „Zem likumīga „jumta"", uzdodot jautājumu: „Vai Jums ir viedoklis par šo grāmatu?", uz ko atbildētāja sniegusi atbildi: „Man ir cilvēciski žēl, ka /pers. E/ savu talantu, laiku, tinti, izmanto klaču vākšanai un arī tam, lai apmelotu KNAB, lai nomelnotu tiesībsargājošās iestādes. Es domāju, ka viņa cilvēciskā resursa izmantošana varētu būt ar daudz cēlākiem mērķiem."

Tāpat Civillietu tiesu kolēģija konstatē, ka žurnāliste, uzsākot jautājuma uzdošanu, norāda, ka „Vēl viens pagājušās nedēļas notikums ir /pers. E/ grāmatas izdošana", pēc kā seko jautājums, vai atbildētāja /pers. F/ to ir lasījusi.

Civillietu tiesu kolēģija konstatē arī, ka no interneta vidē pieejamās informācijas (http://www.tvnet.lv/zinas/viedokli/397985-lapsa_izdod_gramatu_par_latvijas_specdienestu_keki), redzams, ka sabiedrībai paustā informācija par grāmatu „Cits ķēķis „Zem likumīga „jumta"" ir sekojoša: „Lapsa izdod grāmatu par /pers. E/ specdienestu ķēķi"". No konkrētā raksta izriet, ka grāmatu prezentēja pats prasītājs, norādot cita starpā faktus par grāmatas tapšanas pirmsākumiem.

No minētā Civillietu tiesu kolēģija secina, ka, lai arī prasītājs nav norādīts kā vienīgais grāmatas autors, sabiedrībai un neitrālam lasītājam, Civillietu tiesu kolēģijas ieskatā, konkrētā grāmata rada asociācijas tieši ar prasītāju, nevis ar pārējiem grāmatas autoriem. Līdz ar to Civillietu tiesu kolēģija kritiski vērtē apelācijas sūdzībā norādīto apstākli, ka, lai arī grāmata ir kopdarbs, nepamatoti aizskarta ir tikai viena persona – prasītājs, nevis izteikts viedoklis par grāmatu.

Civillietu tiesu kolēģija, iepazīstoties ar /nosaukums/ raidījuma „De Facto" ierakstu, no atbildētājas izteikuma konteksta secina, ka

strīdus izteikums „/pers. E/... apmelotuKNAB, lai nomelnotu tiesībsargājošās iestādes", tulkojot to sistēmiski ar visu izteikumu, kā arī uzdoto jautājumu, ir /pers. F/ emocionāls un subjektīvs viedoklis par /pers. E/ un autoru kolektīva grāmatu „Cits ķēķis „Zem likumīga „jumta"". *Civillietu tiesu kolēģija ņem vērā, ka atbildētājai tika lūgts izteikt viedokli, žurnālistei diskusiju par konkrēto jautājumu sākot ar vārdiem* „Vēl viens pagājušās nedēļas notikums ir /pers. E/ grāmatas izdošana", tādējādi jau *sākotnēji uzsverot to, ka grāmatas autors ir /pers. E/, pēc kā atbildētāja izteica savu viedokli.*

Civillietu tiesu kolēģija ņem vērā arī pirmās instances tiesas izdarīto atsauci uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1997.gada 1.jūlija spriedumu lietā *Oberšliks pret Austriju* (Nr.2), kurā tiesa uzsvērusi, ka vārda brīvība aizsargā ne tikai informācijas saturu, bet arī formu, kādā tā pausta (34.punkts). Taču viedoklis principā nedrīkst būt izteikts rupjā veidā. Tomēr izvēlētās formas pamatotība un pieļaujamās kritikas robeža ir cieši saistīta ar izteikumu kontekstu. Kritika ir saistāma ar vērtējumu par kādu parādību, personu vai tās darbību un tādēļ tā vienmēr būs subjektīva, nevis pilnīgi objektīva.

Konkrētajā gadījumā s*trīdus izteikums, Civillietu tiesu kolēģijas ieskatā, pausts kā kritika prasītājam, kas izteikta ar negatīvu nokrāsu, kas tomēr, ņemot vērā prasītāja pietiekošo popularitāti un atpazīstamību sabiedrībā un žurnālistikas un publicistikas jomu, kurā viņš specializējies, ir pieļaujama un nav atzīstama par viņa godu un cieņu aizskarošu, jo neitrālam lasītājam, izvērtējot izteikumu kopējo kontekstu, nekādā mērā nerada šaubas par prasītāja profesionalitāti. Civillietu tiesu kolēģijas ieskatā, arī vērtējot izteikumu kontekstu, kā arī iepriekš konstatētos apstākļus, atbildētājas izteiktais viedoklis nav uzskatāms par rupju vai nesamērīgi aizskarošu.*

Papildus Civillietu tiesu kolēģija norāda, ka prasītājam, kurš, Civillietu tiesu kolēģijas ieskatā, ir sabiedrībā plaši atpazīstams ar savu kā žurnālista un publicista darbību, kā publiski atpazīstamai personai ir jārēķinās, ka saistībā ar viņa profesionālās darbības jomu, var tikt pieļautas atšķirīgas un plašākas kritikas robežas, ne kā pret jebkuru citu privātpersonu, un kas var būt izteikta arī asākā formā.

Ņemot vērā minēto, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka nav pamats atzīt, ka 2011.gada 13.novembrī atbildētāja /pers. F/ intervijā /nosaukums/ raidījumā „De Facto" ir izplatījusi nepatiesas ziņas par prasītāju, tādējādi aizskarot viņa godu un cieņu.

Šādos apstākļos Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa ir pareizi novērtējusi lietas apstākļus un pierādījumus lietā un taisījusi tiem atbilstošu spriedumu par prasības noraidīšanu.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 44.panta trešo daļu, ja prasība noraidīta, ar lietas vešanu saistītos izdevumus piespriež no prasītāja par labu atbildētājam. Atbilstoši minētā panta pirmās daļas 1.punkta „d" apakšpunktam atlīdzināmie izdevumi advokāta palīdzības samaksai prasībās, kurām nav mantiska rakstura, ir to faktiskajā apmērā, tomēr ne vairāk par 2000 latu.

Kā redzams no lietas materiāliem, atbildētāja iesniegusi lietā kvīti Nr.62608 (l.l.36) un kvīti Nr.93361 (l.l.64), no kurām izriet, ka zvērināta advokāte /pers. N/ saņēmusi no /pers. F/ Ls 600,00 par juridiskās palīdzības sniegšanu konkrētajā civillietā. Līdz ar to no prasītāja atbildētājas labā piedzenami ar lietas vešanu saistītie izdevumi Ls 600,00 apmērā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 42.panta pirmo daļu, ja prasību noraida, tiesas izdevumi, kas nav samaksāti iepriekš, piespriežami no prasītāja valsts ienākumos. Līdz ar to no prasītāja valsts labā piedzenami ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi par tiesas pavēstu piegādāšanu Ls 1,04 apmērā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 42.panta pirmo daļu, 44.panta pirmās daļas 1.punkta „d" apakšpunktu, trešo daļu. 193., 194., 204.[1], 426., 430.,432.pantu, 433.panta pirmo daļu un 434.pantu, Civillietu tiesu kolēģija

nosprieda:

/pers. E/, /personas kods/, prasību pret /pers. F/, /personas kods/, un VSIA „Latvijas Televīzija", reģistrācijas Nr.40003080597, par godu un cieņu aizskarošu ziņu atsaukšanu noraidīt.

Piedzīt no /pers. E/, /personas kods/, par labu /pers. F/, /personas kods/, ar lietas vešanu saistītos izdevumus Ls 600,00 (seši simti latu un 00 santīmi) apmērā.

Piedzīt no /pers. E/, /personas kods/, valsts ienākumos ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus Ls 1,04 (viens lats un četri santīmi) apmērā.

Pēc valsts ienākumos piedzenamo ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu samaksas samaksu apliecinošais dokuments jāiesniedz Rīgas apgabaltiesā.

Noteikt /Pers. E/, /personas kods/, termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā 30 (trīsdesmit) dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Rīgas apgabaltiesā.

Pilns spriedums sastādīts 2014.gada 8.janvārī.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs tiesnesis U.Danga

Tiesneši Ž.Žimante

M.Bebriša